

Изеднажъ страхътъ отъ турцитѣ се замѣни съ радостъ и надежда у българитѣ. Старо и младо, здраво и болно, богато и бедно — всички се спуснаха да посрещатъ руситѣ-освободители.

Въ боя за преминаване на Дунава загинаха само 300 души войници. Между убититѣ бѣ и българина въ руската войска капитанъ Петровъ. Той е първия български офицеръ, който поръси съ кръвта си свободата на България.

Царъ Александъръ II чакаше въ Зимничъ. Той не се стърпѣ. По една лодка той мина Дунава и влѣзе въ Свищовъ. Населението го посрещна съ сълзи — едни се радваха, други плачеха. Царътъ бѣ отрупанъ съ цвѣтя. Единъ старъ, 80 годишенъ човѣкъ, на име Иваница Алексиевъ, се затече и се хвърли въ нозетѣ на царя.

— Видѣхъ те, царю освободителю, нашъ баща! Сега вече искамъ да умира.

И наистина, силно развъълнувания старецъ до-вечерята умрѣ отъ радостъ.

Голѣма радостъ избухна по всички села и градове, че руситѣ идатъ. Но българитѣ още не смѣяха да мръднатъ отъ мѣстото си, защото въ-оръженото турско население, което бѣгаше отъ руската войска, можеше да нападне българскитѣ села и градове, да избие жителитѣ имъ и да запали кжщитѣ.

Руската войска навлѣзе по двата моста при Свищовъ въ България, подгони турцитѣ и започна освобождението на народа.

Българскитѣ опълченски дружини сжщо стигнаха, минаха по моста при Свищовъ, стѣпиха на българска земя, колѣничеха, цѣлунаха я и се за-клеха да се жертвуватъ за България.